



Beste Marine vrienden,

De nieuwe Nieuwsbrief ligt weer voor U.

**Allereerst wens ik jullie allen, jullie partners en geliefden een gelukkig,
voorspoedig en vooral gezond 2017.**

We gaan alweer het 3de jaar in met de Nieuwsbrief,
Klinkt goed hè? Derde jaargang nr.1
We proberen het gewoon nog 'n poosje.

Terugkijkend op het voorbije jaar zagen we toch veel trieste gebeurtenissen en dan beperk ik me slechts tot ons "Evertsen" wereldje. De reünie was, ondanks de lage opkomst, geslaagd en vooral gezellig door kleinschaligheid.

Het "Smoelenboek" zorgde voor veel hilariteit en bleek een schot in de roos. Er werd letterlijk een blik gezichten open getrokken met oude bekenden van vroeger of totaal onbekenden?? Ik had beloofd dat 't verrassend zou zijn en dat maakte het voor mij zo leuk om dit boekje te maken.

Ondanks dat ik jullie en mezelf had beloofd het bij die ene druk te laten werd ik zodanig onder druk gezet dat ik er , ondanks de digitale versie, toch nog 17 moest laten bijdrukken.
55 jaar later ken ik meer "stokers" bij naam en voornaam als in onze tropenjaren!!

Het teruglopend aantal deelnemers heeft natuurlijk te maken met onze leeftijd en gebreken maar ook met de gewijzigde datum dus ga ik toch weer proberen om de volgende reünie in het voorjaar te laten plaatsvinden, dus medio maart 2018.

Het overlijden van **Jan van den Hurk** heeft bij sommigen wel wat losgemaakt en heeft geleid tot het inzenden van enkele persoonlijke ervaringen met onze "boksmat".

*



Mijn herinnering aan Jan.

Het is natuurlijk niet echt bijzonder als je in de nieuwsbrief leest dat een van je 'oude' maten is overleden. Tenslotte zijn wij nu oude knarren en het voorspelbare komt vroeg of laat; ook voor jou.

In 2006 heb ik voor de eerste en tot nu toe laatste maal de reünie bezocht. Nu heb mij voorgenomen de komende ook te bezoeken. In 2006 heb ik vergeefs gezocht naar de nu helaas overleden Jan van den Hurk. Een man waar ik prachtige herinneringen aan heb.

Bij de eerste ontmoeting in Nederland dacht ik: "Dat is er een die er lol in het leven heeft". Pretogen, goed humeur en in voor een geintje. Had in het begin ook wel een beetje ontzag voor hem met zijn stevige postuur en in de wetenschap dat hij als zwaarweltergewicht een behoorlijk klapje uit kon delen. Terecht was dit ontzag niet, Jan was gewoon een goeie Brabantse gast. Daar zat geen kwaad in.

Jan introduceerde het boksen aan boord.

Was wel lachen. Behalve Jan was er niemand die er notie van had hoe het zat met de meest elementaire dingen die noodzakelijk dingen die nodig waren om niet binnen twee tellen tegen het canvas te gaan. Maar er waren snelle leerlingen. Brand onze hofmeester en Hempel, die aan Pencaksilat deed, hadden het al redelijk snel in de vingers of liever gezegd vuisten.

Als Jan er zin in had, dan trainde hij stevig, maar het kon ook zo gebeuren dat de handschoenen en de boksbal voortijden in de kast verdwenen. Jan was een levensgenieter en dat gaat niet samen met het strenge regiem dat nodig was om in bokscnditie te blijven. Trouwens waarom zo hard trainen en serieus leven als er geen partijen in het vooruitzicht waren.

Voor de bokspartij tijdens de Pasar Malam op Biak, die ik al eerder beschreef, ging Jan er serieus tegenaan en haalde hij alles uit de kast. Het helikopterdek werd de boksring en met wat andere enthousiastelingen werd er stevig getraind. Moest ook wel, want de Papoea's waren niet gezegend met een grote dosis aan techniek, maar dat werd goedgeemaakt door wilskracht en een kop van schokbeton.

Jan won zijn enige reguliere partij. De andere partij was van een ander kaliber. Op een zonnige zondag, tja het zou eens anders zijn in dat tropische bloedhete land met een luchtvochtigheid die ze in De Bildt nog

nooit gemeten hebben, gingen wij met een ploegje Biak in en kwamen terecht op een dansmiddag. Daar speelden naar ik mij herinner enkele jongens van ons in een bandje. Hartstikke leuk natuurlijk. Jan, naast torpedomaker, bokser ook nog een begaafd charmeur, danste naar de zin van een korporaal teveel met hetzelfde meisje. Zijn meisje? Enfin de man werd vervelend en wij, nog niet veel achter de kiezen, reageerden in de trant van; man maak je niet druk. Dat deed hij dus wel. Begon heel vervelend te doen tegen Jan, die de kalmte zelf bleef totdat dit figuur, niet wetende wie hij tegenover zich had, meende dat hij zijn vuisten moet gebruiken. Verkeerd, jammer, jammer. Een geplaatste stoot, gewoon ergens op het lichaam, deed de man wankelen. Hij schreeuwde nog het een en ander en voor ons was het incident afgedaan. Op naar een café, want de lol was er een beetje af.

Koud een biertje voor de neus of daar stond de MP. Mee, waarom? In het kort, wij hadden een korporaal mishandeld. De uitleg van onze kant hielp niet. Het hele spulletje werd afgevoerd naar de kazernes in Biak. Iedereen heeft daar een verklaring afgelegd en als je weet dat ook MP's het tweevinger systeem hanteerden op de typemachine dan kan je wel nagaan dat het even duurde voor dat alles afgehandeld was.

Onze verklaringen waren eenduidige en zelfs de MP, en dat was heel bijzonder, kwam tot de conclusie dat er maar een schuldige was, namelijk de man die ons aangeklaagd had. Een wonder geschiedde, ons werd excuus aangeboden en wij mochten laat op de avond zo de poort uitlopen. Een doosje koud bier was meer op haar plaats geweest.

Wij stervelingen, die niets snapten van de edele bokskunst konden het ook niet laten om onder de bezielende leiding van Jan ook eens de handschoenen aan te trekken voor een rondje meppen, want anders kon je het niet noemen. In combinatie met wat bier in het lijf was de coördinatie ver te zoeken en; gelukkig voor ons, kwamen weinig slagen aan. Maar ik kan mij nog levendig voor de geest halen dat ik tegen iemand bokste die om de beginnen twintig centimeter langer was en de reikwijdte had van een helikopter. Daar kreeg ik stevig klappen van die enigszins verdoofd door de alcohol nog te pruimen waren. Nee, een succes was het niet en voor mij zeker niet voor herhaling vatbaar.

In Hong Kong, waar wij maar liefst drie weken in het dok lagen, stond er ook een bokspartij op het programma waar Jan zijn kunsten mocht vertonen. Althans dat was de bedoeling. Maar de afspraken waren zo vaag dat wij er tijdens ons verblijf niets meer over hebben vernomen. Jan had zich wel voorbereid en dus goed in conditie. Die heeft hij toen maar gebruikt om, net als de anderen, een feestje van drie weken te bouwen.

Overdag werken, douchen, Kowloon of Hong Kong in en diep in de nacht terugkeren.

De kater kwam later.....

Over het akkefietje met Schele Jaap, waar Jan ook annex aan was, heb ik al een verhaaltje geschreven.

Terugziend kan ik niet anders zeggen dat Jan, en dan spreek ik denk ik namens veel anderen, een hele goeie en prettige maat was.

In 2006 bezocht ik voor het eerst de reünie zoals ik eerder schreef. Voordien wist ik niet eens dat deze werd georganiseerd. In dat jaar werkte ik als verzorger bij een voetbalclub en een van de leden, een ex-marineklant, wees mij er toen op. "Je wordt gezocht": sprak hij. Niets vermoedend vroeg ik hem waarom.

Was mij van niets bewust. Een niet erkend kind in Verweggistan die, zoals in het TV programma, op zoek is naar de biologische vader? Bleek heel wat onschuldiger. De Evertsen trok aan de bel.

Achteraf gezien had ik liever de reünie in een eerdere fase bezocht. Dan had ik vast nog mensen ontmoet die ik direct zou herkennen, zoals Jan van den Hurk. Alles is dan nog fris. Nu liep ik in 2006 rond als een kat in een vreemd pakhuys. Al die oude koppen, inclusief de mijne. Wie was wie. Nu, na het schrijven van wat verhalen komen de herinneringen weer boven. Al moet je niet alles wat ik aan het papier toevertrouw letterlijk nemen.

Wim van Brink



Ik ben Dred v.d. Brand Horninge (**marine** roepnaam **Brandje**).

Dienstvak Hofmeester en tijdens mijn Nieuw Guinea term hofmeester officieren

op

HMS Evertsen.

Waarom ben ik eigenlijk in de pen gekomen? Eigenlijk helemaal niks voor mij, maar dit stukje is tot stand gekomen n.a.v. overpeinzingen (ouderdom??). En dit vooral na de laatste nieuwsbrief (nr. 5).

Twee maatjes, waar ik een goede band en herinneringen mee heb gehad, zijn overleden.

Rien Polderman ('**Pollie**') de tuis (= schrijver). In mijn herinneringen een luidruchtige, vrolijke snuiter, altijd in voor kwajongens streken. Héél onmilitair (zoals het gros van de bemanning). Hij was een vriend voor iedereen (en hij ritselde heel wat voor ons)!!!!

En dan Jantje van de Hurk, de bokser. Hij heeft mij (en nog enkele andere zwoegers) de edele kunst van de bokssport bijgebracht op het helidek (touwtje springen, krachtoefeningen, sparringspartijtjes e.d.). We hebben vaak samen gestapt, heel wat potjes bier genuttigd, gewoon lekker relaxt. Alhoewel ... ik heb ook meegemaakt dat hij (na te zijn geënd door een judoman) over een prikkeldraadhek sprong en met één klap de zaken recht zette. Ik kon bij Jan niet stuk. Dit n.a.v. een akkefietje aan boord, waar hij zijn geduld verloor en een hofmeester (die het er zelf naar gemaakt heeft) aftuigde. Ik vond dat hij te ver ging en ik heb hem ruw weggetrokken en tegen het slachtoffer gezegd dat hij weg moet, naar boven (het dek). Maar ja, toen stond ik plotseling wel tegenover een nijldige bokskampioen. Trillend op mijn benen en in bokshouding wachtte ik het verloop af (ik weet dat ik iets tegen Jan heb gezegd, maar ik weet niet meer wat). Plotseling schoot Jan in de lach, legde zijn arm om mijn schouders en zei: "Ik zie dat je in je broek schijft van angst, maar je houdt wel stand. Kom Brandje, we nemen een potje." Sindsdien zijn we de dikste vrienden!!!! Ik had hem graag weer willen zien, maar helaas!!!

En al mijmerend vroeg ik mij af hoe het verdere leven van mijn (Evertsen)maatjes is verlopen.

Zou leuk zijn als je hier iets over leest in de nieuwsbrieven die door Jan van der Loo worden verzorgd (trouwens, petje af dat hij dit steeds weer voor elkaar krijgt!!!!). In veel andere clubbladen gebeurt dit onder de noemer: 'Ik geef de pen door aan ...'. Ik dacht bij mijzelf dat ik maar eens het voortouw moest nemen.

Ik ben in september 1964 (na 6 jaar), vanuit marinekazerne Amsterdam, uitgezwaaid. De maand daarop in dienst bij (toen nog) staalfabriek Hoogovens IJmuiden. Reden was dat ik inmiddels was verloofd en bij de staalgigant snel woonruimte kon krijgen (in mijn woonplaats Amsterdam was de kans hierop erg klein).

*Met twee maanden had ik een splinter nieuwe flat in Alkmaar. Mijn tijd bij Hoogovens (kwaliteitsbeheer) was een prachtige tijd met prettige herinneringen. Mijn roepnaam daar was **Fredje**. Eigenlijk wel makkelijk, want als ik ergens wordt aangesproken als '**Brandje**' dan is dat iemand van de marine, '**Fredje**' is de Hoogoven en '**Dred**' is privé. Op deze manier kan ik de mensen dan snel plaatsen en komt de naam ook wel boven drijven (lekker hulpmiddel voor mijn vergeetachtigheid).*

In 2000 (als 60 jarige) met vervroegd pensioen. In die tijd ben ik (als 52 jarige) verslingerd geraakt aan het Country Line Dansen. Een uit Amerika overgewaaid dansvorm. Eigenlijk een logisch verloop, want ik heb countrymuziek altijd mooi gevonden. Heel diverse muziek (wals, rock, cha cha, rumba en noem maar op).

*In 1998 werd mijn vrouwtje Mieke gevraagd om, in Alkmaar, een Country dansclub te beginnen (zij heeft, met goed gevolg, enkele cursussen hiervoor gedaan onder supervisie van een Amerikaanse dansbond). De (dans)bal is gaan rollen en al gauw hadden we 4 dansscholen (3 line-dance en 1 partner-dance club) in verschillende plaatsen (in deze wereld zijn we bekend als '**Mieke & Dred**'). We waren de hele week aan het lesgeven en de zaterdagen verzorgen we de vrijdansavonden (Mieke draaide dan, als DJ, de muziek). Een heel vol (dans)leven dus. Twee jaar geleden hebben we de dansclubs van de hand gedaan (we lopen om van het vele administratieve werk, bijhouden van de website en het elke keer weer sjouwen met geluidsapparatuur). Nu dans ik alleen maar voor het plezier (heerlijk geen verplichtingen meer).*

We behouden, voor nieuwsgierigen, nog wel even onze website: www.desperadodancers.nl

Mijn hemel, dit epistel is langer geworden dan gepland. Het is dus gemakkelijker dan ik dacht.

Misschien (hopelijk) heb ik hiermee meerderen kunnen aansporen om ook iets te vertellen hoe je verdere leven is verlopen, wat je bezigheden / hobby's zijn. Ik ben héél benieuwd en nieuwsgierig naar jullie belevenissen.



Ook op de situatie van Bert van de Hoef is veel gereageerd en de vele kaarten en goede wensen waren overweldigend en voor Bert en Henny een grote steun.

Iedereen bedankt voor alle die goede wensen.



Ook Hennie Smit kampt met dezelfde rotziekte.

Hennie is onlangs verhuisd om dichterbij zijn kinderen te zijn in deze zware tijd. Wij wensen Hennie en zijn familie veel sterkte en hopen op beterschap.

Dit lot kan ons allen treffen en zo was Noortje in nov. j.l. aan de beurt; darmkanker.

De eerste prognose was zeer ernstig en we moesten met het ergste rekening houden!

Was dit het einde van de reünies? Gelukkig was men er dankzij het bevolkingsonderzoek, snel bij en waren er geen uitzaaingen en 5 weken later was alles afweer voorbij!

Zucht, zucht, we gaan weer gewoon door.....

Maar mijn inlevingsvermogen is enorm toegenomen.

Een van onze maten had ergens nog een schrijfsel liggen uit de oude doos en vond dat ie dat met ons moest delen:

De wolf en de zeven geitjes

Er waren eens zeven geitjes en een oude geit. Iedere dag na vast werken gingen ze de wal op met de sloep van 5 uur om te passagieren, net zo lang tot ze knijp liepen met de centen.

'T was nog lang geen katje vangen en daarom ging de ouwe de wal op om witjes en spatoes te verpatsen bij de Chinees. Ze zei tegen de jonge geitjes: "Je moer mot d'r eige effe drukke, geen klere zootje schoppen en als de wolf komt zeg je maar "dat ie ken zakke", niet open doen anders ben je ketelaar.

"Hallo", zeiden de geitjes, "zien we zo bleek?" "Safe" zei die ouwe, "Kijk effe of mijn kraag recht zit, ik ken nog net de sloep halen". Toen die ouwe aan d'r stutte was getrokken gingen de geitjes kassie gooien om een pijpje en alles was krent tot er op de deur werd geramd.

"Daar heb je het gesodemieter al", zeiden de geitjes, "we benne zuur".

"Wat is er loos?" vroeg er één, "maak de kampong open, uit-de-ketting" zei de wolf die buiten stond en de geitjes wou lijmen voor een vuil bakkie.

"hallo, klein beetje Europeaan hoor, je ken wel afdorre", zeiden de geitjes!

Ik trap de deur in, "zei de wolf. "Dat is de gloeiende knijp" brulden de geitjes, "ze moesten je oplaten voor de vlaggenmast tussen twee balen hete lucht".

De wolf voelde wel dat ie knijp liep en trok aan z'n palen. Effe later kwam ie kombalie en riep met een wijvenstem dat ze de deur open moesten maken want alles zat nog toetoe.

De geitjes riepen:"Belazer je ouwe moer maar". Eén was er link genoeg om te vragen of ie z'n poot wou laten zien. De wolf was smerig bij de tijd en stak z'n poot eerst in een vat meel en vervolgens onder de deur door.

De geitjes riepen:"Hoge pit, daar heb je onze ouwe met de vette hap, open die tent jongens"!

Ze schrokken d' r eigen een vet hart toen de wolf binnen kwam douwe. Een riep nog:" Vind je dat normaal"? "Meestal", brulde de wolf en meteen nam ie zo'n smerige duik tussen de geitjes dat ie gelijk half lens tremde en rauw in z'n overtrekkie trapte.

Alleen het jongste geitje was zo bij de ijd om in de klok te duiken waarin hij harpstijf bleef zitten tot de wolf alle anderen in z'n kanaal geperst had en weer an d' r stutte trok.

's Avonds kwam de ouwe geit weer aan boord, zo zat als een Maleier. Het jongste geitje kwam uit de klok en vertelde de ouwe dat de wolf de anderen in z'n strot had getremd.

"Die vetnek, die bakkies zal ik hem even afleren", zei de ouwe. Ze pakte snel een lerp hout en trok met het jongste geitje naar het hol van de wolf, die met een dikke pens op z; n tampatje lag te snurken. Toen de geit de wolf in de peiling kreeg, riep ze:"Hé je mijn puppies opgevreten, zak taai". De wolf werd wakker en schrok z'n eige de kelere. "Ik heb de Eerste wacht gehad", zei ie gauw maar hij had geen poot op de wal gezet!

"Hij liegt dat ie barst, hij gaat amper over z'n nek van de vette hap", zei het jonge geitje.

"Snap ik", zei de ouwe en gelijk ging de wolf over z'n nek en de geitjes rolden plat over dek.

"aantreje op drie gelederen", sprak de ouwe"en verplicht joelen met ontbloot hoofd en laat ik niet merken dat je geen veer in je pet hebt"! Ze grepen de wolf en stouwden z'n pens vol met keien en zwiepten hem midscheeps overboord met een : EEN - TWEE - DRIE in GODSNAAM.

"Afttrap", zei de ouwe, "we gaan plat".

=====

Vroeger had iedereen wel zo'n exemplaar ergens in zijn kastje liggen en nu dus weer!

Nog meer oude doos



Jan. 1962



okt. 1987

Na ruim 25 jaar ontmoette ik Hans Logger (matr.1/OBV) weer in Canada.
De linkerfoto is genomen op Ifar, N.N.G. en de rechterfoto in London (Ontario) Canada.
Hans is na zijn diensttijd geëmigreerd naar zijn vader die in Canada woonde en ik heb hem tijdens een vakantie daar kunnen ontmoeten.



23-11-1985
reünie in Nijmegen



17-09-2009
reünie in Arnhem



Bijna 32 jaar later maar ze zijn er allemaal nog en allemaal uit bak 5!



Dat is hier helaas niet meer het geval.....



Er werd nog gerookt en bijna niemand was grijs.....



en nu houden we elkaar nog vast om niet te vallen.....

Deze uitnodiging voor Evertsen veteranen is mij toegestuurd:

Geachte Heer/Mevrouw,

In 2017 worden de Marinedagen samen met SAIL Den Helder georganiseerd van donderdag 22 juni tot en met zondag 25 juni 2017. Een groot, nautisch evenement in Den Helder, waar veel buitenlandse Tall Ships de haven van Den Helder zullen bezoeken. Tevens zijn de binnenstad van Den Helder en het havencomplex hier feestelijk bij betrokken.

De Marinedagen en SAIL Den Helder verwachten in 2017 ruim 300.000 bezoekers te verwelkomen.

Dit evenement is geschikt voor alle leeftijdscategorieën en er zal veel te doen zijn op nautisch gebied. Natuurlijk zijn op het Marinecomplex de Marineschepen te bezichtigen en worden er diverse demonstraties verzorgd waar veel varende en vliegend materieel te zien is. Daarnaast kunt u de prachtige Tall Ships bezoeken die afgemeerd liggen aan de kades in Den Helder. De vrijdag-, en zaterdagavond worden afgesloten met een spectaculaire vuurwerkshow.

Programma

Donderdag 22 juni 2017:	Veteranendag CZSK, SAIL in, start SAIL Den Helder
Vrijdag 23 juni 2017:	Start Marinedagen en SAIL Den Helder
Zaterdag 24 juni 2017:	Marinedagen en SAIL Den Helder
Zondag 25 juni 2017:	Laatste Marinedag en SAIL out

U wordt uitgenodigd om deel te nemen aan de veteranendag.

Opzet

De Marinedagen zijn geopend van 09.00 uur – 17.00 uur en opgedeeld in 4 Clusters terwijl het SAIL terrein is geopend tot 23.00 uur.

Echt gebeurd!

De commandocentrale lag meteen onder de brug en er werd wacht gelopen door 2 man, waarvan er een altijd achter de radar zat en de ander meteen insprong met plotten zodra er iets op het beeldscherm verscheen. Als het druk was vloog zo'n wacht voorbij maar vaak was het echt wachten en in die donkere kamer maar op het radarscherm turen om tijdig elk contact te ontdekken. Er stond een bandrecorder om evt. gesprekken met vliegtuig bemanning op te kunnen nemen en op die tape stond maar één muzieknummer: Wheels.

Honderden keren is dit nummer gedraaid.

Tijdens een van die saaie wacht diensten vonden wij (Ben Campschroer en ik) een goed verstopte zak met duku's. Tja, niks te doen dus maar eten.....en in no time hadden we al die duku's weggewerkt.

De volgende dag stond er op zo'n plotbord met grote gele fluorescerende letters:

"Wie heeft mijn duku's opgevroten?"

Getekend: Kpl. Bonouvrie, chef centrale.

Hoe slim kun je zijn.....

Opmerkelijke foto's:

Het mag langzamerhand wel bekend zijn dat de Radjah Ampat momenteel een toeristisch duikparadijs is vanwege de schitterende onderwaterwereld.

Wij hebben er ook lekker rondgezwommen zonder teveel onder water te kijken en dat is misschien maar goed ook gezien de volgende foto's.



Zowel de inktvis als de paling werden in de Radjah Ampat gevangen.



Maar ook boven water hebben wij zo'n diversiteit nooit gezien.....

Tenslotte:

nieuwsbrief EVTN

Jan van Doggenaar

U hebt geantwoord op 12-9-2016 19:53.

Categorie Rood

Verzonden: do 8-9-2016 12:28

Aan: Jan van der Loo

Bericht | IMG.pdf (281 kB)

Beste Jan, mijn complimenten voor de laatste nieuwsbrief Evertsen en voor al je inspanning. het stukje over de landings divisie riep ook bij mij goede herinneringen op. Het was behalve het nodige afzien toch ook een goede gelegenheid om het schip af en toe eens te verlaten. Ik probeerde ook altijd het nuttige met het aangename te verbinden en het zwemmen in de blauwe grot op Biak was toch echt uniek. Ik heb inderdaad een Indische achtergrond en verbleef tot mijn 15e – inclusief bijna vier jaar in een jappenkamp – in het toen nog Nederlands-Indië. Over de tocht naar de tjoet op Waigeo stuur ik een bijlage mee uit het boek "Patrouilleren voor de Papoea's". De diepe baai in Waigeo met de ingang aan de zuidkust is de Majalibit baai. Op mijn eerdere term als jongste officier a/b Hr.Ms."Drenthe" voeren wij daar zelfs eens naar binnen. Toen de commandant rapporteerde dat de toegang heel anders was dan in de zeemansgids aangegeven, kreeg hij te horen dat het niet de bedoeling was om jagers als opnemer te laten fungeren! Op het smalle stukje land tussen noordkant baai en de noord kust loopt een pad. Op het hoogste punt heeft de bemanning van de Piet Hein daar ooit een steen met inscriptie neergelegd. Op die steen hebben wij toen de naam Evertsen bij gebeiteld, maar ik weet niet of er foto's zijn gemaakt. Ik heb ze in elk geval niet.



Dit is de reactie van J. Doggenaar op de vorige nieuwsbrief.

Uiteraard is het erg leuk om een reactie te krijgen op je schrijfsel maar vooral als diegene dan ook nog betrokken was en ja, dat was meneer Doggenaar beslist en altijd met 'n portie humor. Zonder hem en de landingsdivisie was ik vermoedelijk nooit in de Blauwe grot geweest en net zomin in de Jappengrot waar wij als lid van de landingsdivisie ook een zijsprong naar mochten maken. Blijkbaar zat het OS&O hem in het bloed.



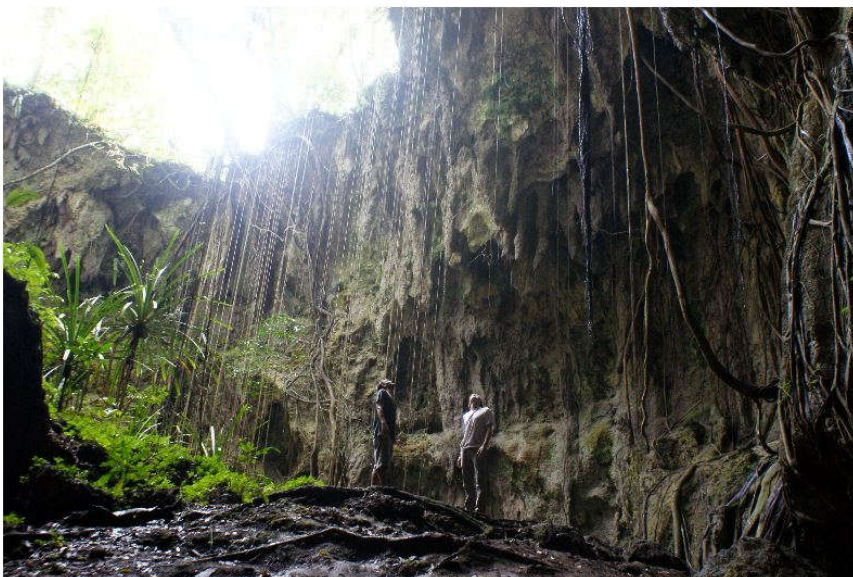
De blauwe grot Biak



De Blauwe grot in Biak



Jappengrot Biak



Nagekomen bericht:



*Wildkracht, naar woorden wil en kracht...
Aan het einde reste nog slechts de wil,
weg van de kracht,
Nu nu maar uit jouw leven is volkracht.*

Geschokt en diep bedroefd ben ik door het
toch nog plotseling overlijden van

Albertus Jacobus van de Hoef
Peut

25 maart 1942

12 januari 2017

Henny van de Hoef - Giele

Itinstraat 28
3742 TP Baarn

Peut

1942 - 2017

De crematieplechtigheid heeft in bevolen kring plaatsgevonden.

Helaas was het Bert en Henny niet meer gegund om samen hun 30 jarig huwelijksfeest te vieren op 30 maart 2017.

Bert en Henny waren graag geziene gasten op onze reünies en voelden zich thuis bij onze Evertsen groep. Bij de laatste reünie wisten we dat het afscheid definitief zou zijn en zo voelden wij dat ook, Bert heeft zijn laatste sloep genomen.....

Wij wensen Henny heel veel sterkte bij het verlies van haar BERT.



Door het Smoelenboek komen er ook reacties van het thuisfront en de vrouw van Piet van den Brule, onze oud Kpl. Electromonteur heeft gereageerd.

Piet is ziek en begrijpt het allemaal niet zo goed meer maar zijn vrouw is op zoek gegaan naar foto's van toen en nu:



Voor de echte hobbyisten; Knippen en plakken in het digitale Smoelenboek!

Tot zover deze Nieuwsbrief, ik hoop op wat kopij voor de volgende die zo rond september zal verschijnen.

Ik wens jullie een mooie zomer en vooral goede gezondheid.

Jan